

Höj som då glaset, och sången förenom
 Skålen skall bli för en forntidens wis,
 Han som till hugnad för hvar som och enom
 Måskade till första brygden af Ris.
 Sjungem hans lof, drickom laget igenom,
 Gifwom hans snille beundran och pris.

Sålas i Wjörnståhl's Bokhandel i Stockholm.

Stockholm, tryckte hos J. Hårdberg, 1825.

När jag bärs ur mitt hus,
 Och min begrafning firas,
 Skall med cypreer firas
 Min flask och mitt krus.
 Skålm den, som locket vill
 Uppå min lista fästa,
 Före än jag hunnit fresta
 Att dricka honom till!
 Ty jag ej bör just lida för,
 Att jag nu döe — Nej, gossar! hör:
 Jag är likväl är nästa;
 Betänken hwad ni gör!

Sått er uti mitt cas:
 Ni wet det skall förtäras,
 Och dit som jag skall bäras,
 Bli smått om dropparna.

Bort wid Tartarens strand,
 Der skall wäl finnas watten
 Som drickes utur hatten,
 Och stundom utur hand.
 Men watten war, i alla dar,
 Ju för en karl, som bättre har,
 Blott för att skölja tratten:
 Så lärde jag af far.

3.

Ett goskar! jag er ber,
 Och af er wänskap hoppas:
 Att jag i win må doppas
 Förr än jag sänkes ner.
 Lik swampen will jag då
 Den musten i mig suga,
 Som i min mörka stuga
 Ej mera står att få.
 Uppå min sten — i risten se'n:
 Här hvilat ben, som tillhört en,
 Som alltid sop och truga
 Att supat hwar och en.

4.

Hwar gång ni minst ett år,
 Glån brännvin uti flaskan,
 Och ställen bort i askan
 I spisen, som der står:
 Se då, så wet jag wist,
 Hwar gång jag går att spöla,

4.

Så får jag henne söla
 Precis der hon stod sist.
 Chimer, min bror! är att man tror
 De döda bor i griftechor,
 Och aldrig går att söla
 Den werld, der drufwan gror.

Skäl för den jord som först drufworna födde!
 Bröder, den äger till tacksamhet rätt;
 Ev om man fordom af törst just ej dödde,
 Lesde man dock outhärligt slätt;
 Men sedan winet bland menniskor flödde,
 Blef deras lesnad lycksalig och lätt.

2.

Först drack man watten helt enkelt ur floden;
 Konsternas barndom är simpel och späd;
 Glas war ej brukligt, ej ens under Oden,
 Hwar drack ur handen och öste dermed.
 Uppfinnarns skäl af den rätta metoden,
 Oranne, tag glaset och klinga och qwåd.

3.

Då man i början med watten sig nöjde;
 Drack man så sällan och innerligt smått;
 Ingen sin röst i en wisa upphöjde;
 Om man försökt det, hur skulle det gått?
 Arracken kom, och talangen sig röjde;
 Nu hwarje broder en stamma har fått.